

Durmuş Hocaođlu

Büyük Ebû Leheb, Büyük Ebû Cehil, Büyük Tezgâh...

Yeniçağ, “Analiz”., 13 Şubat 2006, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 354; 2006-019; Şubat-07

YENİÇAĞ

Hiç ama hiç tartışılmaz bir mâlûmun îlâmı bahasına da olsa, tekrar etmekte fayda vardır ki, bütün tarih boyunca, Müslümanların Hz. İsa'ya gösterdikleri ve bugün dahi göstermeye samimiyetle devam ettikleri fevkalâde yüksek seviyedeki hürmete mukabil, Hristiyanların Hz. Muhammed'e karşı takındıkları tavır, kelimenin tam ve hakikî mânâsıyla bir sefillikten başkası değildir. Sâdece ve yalnız birkaç basit örnek olmak üzere, Müslümanların — bilhassa Türklerin — İsa peygamberi de bütün nebîler gibi, isminin önüne “Hazret” sıfatını eklemeyen çıplak adıyla “İsa” şeklinde anmaktan hazer etmelerini; Kur'an-ı Kerim'in Meryem Ođlu İsa'nın babasız yaratılışını Hz. Âdem'in yaratılışına müşâbih addederek “Allah'ın bir mucizesi” olarak anlatması [Âl-i İmrân: III/59] ve Hz. Peygamber'in, diğer bütün peygamberler gibi O'nu da “kardeşim” diye anmasına karşılık — öyle halktan herhangi bir kişinin veya sıradan bir kilise mensûbunun değil — birçok nâmdar Kilise babasının Peygamberimizi “sahte peygamber” (false prophet), hattâ daha da ileri gidip küstahlıkta son hadde vararak “Deccâl'in iki boynuzundan birisi” (*one of the two horns of Anti-Christ*)[1] şeklinde nitelendirmeye cür'et etmelerini, ve günümüzde de, bütün öfkelerine karşılık, hiçbir Müslümanın, mukabele-i bilmisil kastiyla, velev ki, tehevür eseri de olsa, Hz. İsa hakkında en ufak bir saygısızlığa teşebbüs etmemesini ve hattâ bunu aklından dahi geçirmemesini vermek yeterli olacaktır.

Batı'nın İslâm'a karşı bu tavrı bir yanıyla bir korkudur; kendisinden daha üstün olduğu tartışmasız olan bir dine ve O'nun kitâbına, Kur'an'a karşı karşı duyulan, kompleksle karışık bir korku[2]; İslâm fetihlerinin yarattığı ve hâlâ hâtırası silinmeyen korku v.s.; bir yanıyla, Batı'nın tarihi mîrâsı olan, kendisinden olmayanlara karşı tahammülsüzlüğüdür. Buna modernite ile birlikte, Batı'da, belirli bir din ayrımı gütmeden umûmen “din” müessesesinin kendisine karşı yükselen saygısızlığı da ekleyebiliriz.

Ancak, bütün bunlar yine de, bu küstahlığı tam olarak açıklamakta yetersiz kalıyor gibi görünmektedir: Çünkü en büyük saygısızlıklar dahi, karşısındakinin inançları bahis mevzû olunca bir frenlenmek ihtiyacı ile kasılır; şüphesiz bunun samimiyetten olması gerekmiyor, en azından hâdise çıkarılmasını arzu etmemek dahi buna yeterli olabilecektir. Şu hâlde, niçin **“tam da bu vakitte”** böyle bir şeye teşebbüs edilmiş ve niçin, daha da katmerlendirilerek şeddelendirilmiş ve niçin, mes'elenin siyâsî bir mâhiyet kazanması üzerine siyâseten bir özür beyânı cihetine gidilmeye dahi lüzum görülmemiştir?

Niçin?

Acaba, İslâm âlemi bu denli ciddiye alınmaya değmez, bu denli aşağı mı görülüyor; yoksa bilkast bir maraza çıkarmak gibi bir dürtükleme olabilir mi?

Her iki ihtimalin de vârid olduğunu düşünüyorum; ama, üzerinde pek durulmayan ikincisinin ayrı bir ehemmiyeti var ki bununla da, biraz yukarıda “tam da bu vakitte” diyerek vurgu yaptığım kritik süreç arefesini, bir önceki yazımın hitâmında, “tam da Büyük Ebû Cehil'in kıt'alarası yeni Haçlı seferi için kolları sıvadığı ve Irak'tan sonra İran ve Suriye'yi hedef seçtiği küresel bir saldırının arefesi”ni kastetmekteyim.

Çünkü, Rusya'nın adetâ etkisiz eleman statüsüne düştüğü[3] Soğuk Savaş sonrası dönemde külliyen başı boş kalan Büyük Ebû Cehil gerçekten de kıt'alar dolaşıyor. "Haydut Devlet" olarak îlân edilen Asya'nın kalbine çok yakın Afganistan, 11 Eylûl tezgâhı kurularak "küresel terörizme karşı savaş" bahânesi ile ele geçirildikten sonra, bir başka haydut devlet olarak afişe edilen Irak, "kitle imha silahlarını önleme" bahânesi ile düşürüldü; şimdi, Asya'nın kalbinden Akdeniz'e çaprazlamasına, İslâm dünyasını da ortadan ikiye kesecek güzergâhın fethedilmesi için iki engel kalmıştır: İran ve Suriye. Her ikisi için de tezgâhlar hazır; ancak, daha kuvvetli bahâneler olması faydadan hâli olmayacaktır hiç kuşkusuz. İşte bu dönemde, bütün dünyaya, Rusya'dan boşalan, medeniyet düşmanı yıkıcı güç" rolünü İslâm ülkelerinin aldığı gösterilmesine imkân sağlayacak bir ortam, bu projeye hizmet faslından pek faydalı bir vâsıta olabilir.

... bir aksilik olmazsa devam etmek istiyorum; çünkü, bu büyük tezgâh bir insanlık trajedisi ve üstelik içinde bir yerlerde biz de varız.

[1] Bu ednâ kişilerden birisi, Calvin'dir; bkz.: John Calvin., *Sermons on Deuteronomy.*, Banner of Truth, Edinburgh, 1987, p.124a 50-60

[2] Meselâ, F. Déroche, Paris'te, UNESCO'nun teşebbüsü ile 2001 yılında yapılan "Diğerinin Gözünde Medeniyetler" başlıklı milletlerarası kolokyuma sunduğu "Kur'ân ve Şarkî Tercümeleleri" başlıklı tebliğinde, Batı'da bir Kur'ân korkusu bulunduğunu ele almıştır. [François Déroche., "Le Coran et ses traductions occidentales"., *Les civilisations dans le regard de l'autre.*, Actes du colloque international., Paris, 13 et 14 décembre 2001., pp.63-71]

[3] A. M. Salmin., "Russia, Europe, and the New World Order"., *Russian Social Science Review*; May/Jun2000, Vol. 41 Issue 3, pp.4-36

